

de medarbejdere, der er ansat ved indgåelse af eksklusivaftalen, kan forblive uorganiserede uden at dette medfører afskedigelse.

Forslagsstillerne har i denne omgang lagt vægt på den europæiske menneskerettighedskonvention, og til den del vil jeg henvise til ministerens udtalelse om, at regeringen prioriterer sine internationale forpligtelser meget højt og følger retsudviklingen inden for de internationale organisationer nøje.

I forhold til spørgsmålet om, hvorvidt det danske aftalesystem er i overensstemmelse med EU's sociale pagt, er Socialdemokratiet af den opfattelse, at den sociale protokol undtager organisationsforhold, et synspunkt, som understøttes af professor og dr.jur. Ruth Nielsen.

Det fastslås bl.a., at EU's sociale charter er en ikkebindende EF-retlig regulering. Der er derfor ikke tale om, at Danmark ikke efterlever EU-reglerne. Det er da også bemærkelsesværdigt, at forslagsstillerne i deres bemærkninger nu for første gang tilslutter sig dette synspunkt. I forhold til det sociale charter står der i bemærkningerne: »Der er dog tale om hensigts-erklæringer og altså ikke retligt bindende bestemmelser.« Det er da nye toner, at de borgerlige partier nu vedkender sig, at regeringen ikke bryder med de EF-retlige bestemmelser.

I EU's sociale charters tolvte afsnit hedder det: »Arbejdsgiverorganisationerne på den ene side og arbejdstagerorganisationerne på den anden side har ret til under de vilkår, der gælder efter national lovgivning og praksis, at forhandle og indgå kollektive overenskomster.« Med henvisning til dette afsnit og hovedaftalens bestemmelser og praksis mener Socialdemokratiet, at her findes nøglen til løsning af problemstillingen omkring den negative organisationsfrihed, nemlig hos arbejdsmarkedets parter og ikke i Folketinget.

Jeg vil også lige præcisere, at når de borgerlige partier i deres bemærkninger til beslutningsforslaget på side 4 siger, at fagbevægelsen tabte sagen i landsretten, så er der tale om, at den kristelige fagbevægelse tabte sagen. Ligeledes synes det på sin plads at fastslå, at sagen fra England jo vedrørte en eksklusivaftale på det offentlige område, hvor man ikke forud for ansættelsen havde orienteret om et krav om medlemskab af en fagforening. Den engelske sag har vi for længst garderet os imod i Danmark i såvel foreningsfrihedsloven og den danske forvaltnings lighedsgrundsætning.

Eksklusivaftaler findes ikke i den offentlige sektor, og på det private område skal arbejdsgiveren gøre den arbejdssøgende opmærksom på en sådan medlemskabsbetingelse forud for ansættelse.

Afsluttende vil jeg sige, at Socialdemokratiet naturligvis vedstår og støtter det danske aftalesystem. Det skaber rammen for kontinuitet og stabilitet på arbejdsmarkedet, og vi kan derfor ikke støtte beslutningsforslaget.

Og så skal jeg på vegne af Det Radikale Venstre meddele, at partiet med henvisning til tidligere holdte ordførertaler vedrørende emnet ikke kan støtte forslaget.

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (FP):

En væsentlig del af det her er jo hele det princip, som vi også har diskuteret meget her i Folketinget, og som der blev indført bestemmelse om for et par år tilbage, hvor medlemmer af en fagforening kan sige: Vi ønsker ikke, at en del af vores kontingent skal gå til bestemte politiske partier. Man kan altså skrive under på, at man ikke ønsker at bidrage til bestemte politiske partier.

Men dér, hvor medlemmerne så melder fra, betyder det jo ikke, at de slipper billigere i kontingent, de skal stadig væk betale det samme i kontingent. Så kan man spørge sig selv: Jamen kan fagforeningen så ikke bare sætte det samlede bidrag til det samme, mens fordelingen pr. medlem er forskellig? Og er det dermed reelt uden betydning?

Er det ikke også reelt uden betydning, når vi ved, at fagforeningerne i stor stil bruger medlemskontingenterne på at lave annoncekampagner, arrangere vælgermøder og promovere bestemte politikere på den måde, at det kører helt uden om det regnskab og slet ikke indgår i det regnskab, hvor vi taler om, hvad de enkelte medlemmer betaler til, og hvad de ikke betaler til?

Så er det i virkeligheden ikke reelt fuldstændig ligeegyldigt, om man har skrevet under på en sådan seddel eller ej? Fagforeningen kan til enhver tid betale nøjagtig lige så meget, de har lyst til, til et bestemt politisk parti.

(Kort bemærkning).

Ole Vagn Christensen (S):

Det sidste indlæg her var et meget interessant indlæg, men jeg ved ikke, hvilket formål det skulle tjene andet end til en skjult dagsorden,